ఆమె

ఆ యింటికి వచ్చిన నాలుగు రోజులకి కాని నాకు పట్టబోయే అదృష్టం అనుభవంలోకి రాలేదు. అప్పుడూ తెలిసేదే కాదు ఆ కిటికీవల్ల కాకపోతే.

దేశానికి అయిదువందల మైళ్ళ దూరంలో విసిరేసినట్టు రెండు దశాబ్దాలు బ్రతికి వచ్చాక – మన మనుషులూ, మన భాషా తెలిసినచోటుకి వచ్చినందుకే సంతోషంతో ఉక్కిరి బిక్కిరవుతోంది మా ఆవిడ. కాని నాకు పెద్ద తేడా కనిపించలేదు. తెలుగు రూపాయికీ, పంజాబీ రూపాయికీ తేడా లేదు. ఇక్కడా యిల్లు అద్దెకి తీసుకోవాలి, బియ్యం కొనాలి, పాలు పోయించుకోవాలి, పనిమనిషి తప్పదు. కరెంటు బిల్లులూ, కర్రలకొట్లూ, కాఫీ పొడి దుకాణం, ఖాతాలూ – యివేవీ తప్పవు. పోతే, యిక్కడ మరో కొత్త యిబ్బంది కనిపించింది. మా ఆవిడా నేనూ ఎప్పుడన్నా ఘర్షణపడితే, పంజాబీ వాళ్ళకి అర్ధమయేదికాదు. ఇక్కడ చక్కగా పక్కవాళ్ళకి అర్ధమవుతుంది. అంతేకాదు – తెలుగు వాళ్ల ఆచారం ప్రకారం ఆడవాళ్లు మరి నాలుగు యిళ్ళకు ప్రచారం చేసే ప్రమాదం ఉంది. ఇవన్నీ మా ఆవిడకి క్రమేణా అనుభవంలోకి వస్తాయని తెలుసు. అయినా బదిలీమాట వినగానే ఉధృతమయిన 'అల'లాగ ఆమెలో పొంగి వచ్చిన ఉత్సాహాన్ని అణగద్రొక్కలేకపోయాను.

ఊరు ఏదయితేనేం? ఢిల్లీలో కుతుబ్ మీనారూ ఇటుకలూ సున్నంతోనే నిర్మించారు. ఈ వూళ్లో నలభై రూపాయల అద్దె కొంపా సున్నం యిటుకలతోనే నిర్మించారు. మొదటి నాలుగు రోజులూ ఉన్న సామాన్లని కనిపించే నాలుగు మూలలకీ సర్దడంలో నిమగ్నమయి పోయింది మా ఆవిడ. నా రచనా వ్యాసంగం కొనసాగడానికి కాస్తపాటి గాలీ, వెలుగూ వచ్చే

చోటుకోసం వెదుక్కోడం ప్రారంభించాను నేను. అదిగో, అప్పుడు కనిపించింది. సరుగుడు చెక్కలతో పూర్తిగా విడకుండా మూసేసిన పడమటి వేపు కిటికీ. అది తెరిస్తే మంచి గాలి వేసే యోగ్యత ఉంది ఆ గదికి. కాని యిదివరకు ఉన్న వాళ్ళు ఎందుకనో తెరవలేదు. ఒక మధ్యాహ్నమంతా పూర్తిగా శ్రమపడి చివరికి దాన్ని సాధించాను. సరుగుడు చెక్కలు విడిపోయాయి. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఆనకట్ట తెగిపోయిన ప్రవాహంలాగ తలుపుల్ని తోసుకుని వెలుగు ఆ గదిలోకి ప్రవహించింది. నల్లటి గోడలు క్షణమాత్రం తెల్లబోయినట్టు వెలిగాయి. బూజులు గాజుతోరణాల్లాగ కనిపించాయి. ఇక నా ఆనందానికి మేరలేదు – వీటన్నిటి మధ్యా సహజీవనం సాధ్యమయినందుకు కాదు, ఇవన్నీ ఉన్నా చక్కని గాలీ వెలుతురూ సంప్రాప్తమయినందుకు.

ఆ కిటికీ దగ్గర కుర్చీ వేసుకొని తనివితీరా గాలిని ఊపిరితిత్తుల నిండా నింపుకొన్నాను. అప్పుడప్పుడు కింద మురుగుకాలవ రుచి తెలిస్తేనేంగాక? ఆ వెలుగు నేనూహించలేనిది. రెండు కార్లు అటునుంచి వెళ్ళాయి. వాటి వెనక రోడ్డంతా బెదిరిపోయిన మనస్సులాగ కలవరపడింది. ఆ దుమ్ము మా కిటికీ వరకూ వచ్చింది. కాని మా కిటికీని పరిరక్షిస్తున్నట్టు ఓ బొగడచెట్టు నీడుంది. మంచివారిమీదా, చెడ్డ వారిమీదా వర్షించే భగవంతుడి కరుణలాగ – కింద మురుగు కాలవ మీదా, దుమ్ము రోడ్డు మీదా దాని పువ్వులు పరుచుకున్నాయి. చెడు లేకపోతే మంచికి విలువ ఏముంది?

ఇవన్నీ చూస్తూ హఠాత్తుగా తలెత్తాను. అప్పుడు – నిజంగా అప్పుడే నాకు పట్టిన అదృష్టం కనుల ముందు గట్టింది. అప్పుడే నాకు ఆమె దర్శనమిచ్చింది.

ఆ వీధి వెంబడి చాలామంది కాలేజీ అమ్మాయిలు నడిచి పోతున్నారు. వీధి చివరన కాలవనీళ్ళకు చాలా మంది ప్రౌఢలు మట్టికుండల్నీ, యౌవనభారాన్నీ మోసుకొని ప్రయాణం సాగిస్తున్నారు. వీధి వీధంతా బొగడ చెట్టులాగే విరిసిన సుమధామంలాగ కనిపిస్తోంది. కాని యిందరి మధ్యా, యిన్నిటి మధ్యా ఒక్క ఆమె నన్ను ఆకర్షించింది.

దిగ్భ్రాంతుడి నయ్యాను. ఆ సౌందర్యపు పలకరింతకి కళ్లు తిరిగాయి – ఆ సుప్త సౌందర్యాన్ని అచేతనంగా చూస్తూ కూర్చుండిపోయాను. అలా ఎన్ని క్షణాలో, ఎన్ని యుగాలో గుర్తులేదు. క్రమంగా ఆమె కనుమరుగయింది – కలలోంచి జారి పోయినట్టు మాయమయింది.

ఆ జ్ఞాపకంతో రాత్రంతా తల్లడిల్లిపోయాను. కంటిమీద నిద్రలేదు. కొందరి సౌందర్యం ఉన్మత్తుడిని చేస్తే, కొందరి సౌందర్యం పరవశుణ్ని చేసి బుజ్జగిస్తుంది. లాలించి జోలపాడుతుంది. దిగ్భ్రమతో, తన్మయత్వంతో, అచేతనుణ్ని చేస్తుంది. అలరిస్తుంది. అటువంటి సౌందర్యం ఆమెది.

మర్నాడంతా అదే దృష్టి. అదే ఆలోచన. ఆ సమయానికే వస్తుంది గావును – ఎదురు చూస్తూ కుర్చీలో కూర్చున్నాను. సాయంకాలమయేసరికి మా వీధంతా అందమయిన

అమ్మాయిలతో అలంకరించుకొంటోంది. కాని ఒక్క ఆమె కోసమే కళ్ళలో వత్తులు వేసుకు ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇంతలో – ఇంతలో, అవును – ఆమె కనిపించింది.

నిరీక్షణలోనూ ఆనందం ఉన్నదనుకొంటాను. ఆమెని చూస్తూ నిశ్చేష్టుడనయాను. తారుణ్యపు తొలిఛాయలు ఆమె చెక్కిళ్ళమీద కనిపించాయి. ఎర్రటి కెంపులాంటి చీరె. ఆకాశానికి ఎగసిన అగ్నిశిఖలాగ ఉంది. తనని చూసే కళ్లని గమనిస్తూ ఆమె మనస్సు కుంచుకపోతుందేమో! మరీ జాగ్రత్తగా పరికిస్తే ముఖంలో ఎరుపు పల్చనవుతోంది. రంగు మారుతోంది. ఎంతటి సుప్త సౌందర్యం అది!

మొదటి రెండు మూడు రోజులూ గుర్తించలేదు మా ఆవిడ. కాని రాను రాను నా ఏకాగ్రతనూ, దృష్టినీ పసిగట్టింది. ఆ సమయానికి ఆ కుర్చీలో చేరాలనే నా తపన ఆమె మనస్సుకి శూలంపోటులా ఉండి ఉంటుంది. చెప్పని, చెప్పలేని బాధ అది. తనని మరచి, నా మనస్సుని ఎవరో ఆకర్షించుకొంటున్నారని చింత. అయినా యిది చాలాకాలం నేను గుర్తించలేక పోయాను.

"ఎందుకండీ అక్కడే కూచుంటారు? చలిగాలికి ఆరోగ్యం చెడుతుంది." అని నెపం పెట్టింది ఒకటి రెండు సార్లు.

అయినా చలించలేదు. ఏదో సాకు చెప్పి తప్పించుకొన్నాను.

రాను రానూ ఆమెను చూడడం వ్యసనమయింది నాకు. ఆరాధన అంటే యిదేగావును.

ఒక్కొరోజు ఆమె కనిపించేదికాదు. ఆరోజు ఆకాశం మబ్బుపట్టేది. త్వరగా చీకటి వ్యాపించేది – ప్రపంచాన్నీ, నా మనస్సునీ.

కాని మరునాడు మళ్ళీ – యౌవనం పొలిమేరల్లో తలవొంచుకు నడుస్తున్న తారుణ్యమూర్తిగా, ఎర్రని తాంబూలచర్వణంలో తామసాన్ని కలిగించే పెద్ద ముత్తయిదువలాగ, ఒకసారి చిరునవ్వుతో, ఒకసారి ఎర్రటి కోపంతో, ఒక్కొసారి చెప్పరాని దిగులుతో కుంచుకపోయినట్టూ కనిపించేది.

ఆమెని చూస్తూ – జీవితంలోని అపూర్వమయిన ఆశల్ని ఒకసారి ఊహించుకో గలిగితే, అనూహ్యమయిన బాధాతోరణాల్ని ఒకసారి ఊహించుకొనేవాడిని. అలాంటి సందర్భాలలో ఆమె ముఖం దిగాలుపడివుండేది. ఆ దిగులు చూసి గుండెల్లో కత్తిదించుకోవాలన్నంత దుఃఖం కలిగేది. చేతనయితే ఆమె దుఃఖం తీర్చలేనా అనిపించేది. ఆమె కష్టాల్ని ఊహించుకొంటూ అలాగే కిటికీ దగ్గర తపస్సు చేసేవాడిని. ఆ సందర్భంలో కళ్లు అశ్రుసిక్తాలయేవి. మా ఆవిడ ఎప్పుడో నన్ను తట్టిలేపి, నా కన్నీరు చూసి దిగ్భ్రాంతి చెందేది. అప్పటికి చీకటిపడి, ఆమె ఎప్పుడో నా కళ్ళముందునుంచి జారి పోయేది.

రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. ఆమె ఆలోచనలతో నా జీవన ధోరణిలో కొత్త ఉత్సాహం, ఆశ పుంజుకొంది. ప్రతీ ఉదయం కొత్తరుచులను చూపుతూ మేలుకొలిపేటట్టు

భావించేవాడిని. దర్శనమాత్రంలో జీవన సరళినే ప్రభావితం చేయగల ఈ సౌందర్యమూర్తి ఇంకా ముందుగానే నా జీవితంలోకి ఎందుకు ప్రవేశించలేదా అని అనుకొనేవాడిని.

ఆమెతో ఎందుకు మాట్లాడకూడదు? – 'కూడదు, అసలు ఆ అవసరంలేదు' అనుకొన్నాను. మాటలకి అతీతమయిన భాష మమ్మల్నిద్దరినీ ఒకటి చేసింది. ఆ భాషకి అతీతమయినది ఏదీ ఇక మా నాలుకలు ఉచ్చరించలేవు.

కాని క్రమంగా మా ఆవిడ దిగులుపడడం, నిర్జీవంగా మారడం గమనించాను. చెక్కిళ్ళు తెల్లబడ్డాయి. నేను చేసే పలకరింతలో ఆవిడకి నమ్మకం పోయింది. నా ప్రతిపనినీ అనుమానంతో పరికించసాగింది. నా మాటల్ని ఇదివరకు లాగ నమ్మడంలేదు. నా సాహిత్యాభిలాష ఒక దొంగపనికి ఆసరాగా చేసుకొన్న 'మిష' అనుకోవడం గమనించాను. పద్యం రాయాలని కలం పడితే – ఎప్పుడూ లేనిది – వెక్కిరించడం ప్రారంభించింది. ఇక సాయంకాలమయితే పిచ్చిపట్టినట్టు సాధింపులూ, ఆ కారణంగా ఏడుపులూ ప్రారంభించింది.

ఆ అమృతమూర్తికయి నిరీక్షణా మాధుర్యాన్ని ఈమె వమ్ము చేస్తున్నట్టు అనుకొనేవాడిని. మా యిద్దరి ఏకాంతాన్నీ ఎవరికీ తెలియనివ్వకూడదనుకొనే నా అభీష్టం నిలిచేలాగ లేదు.

ఆనాటి సాయంకాలం ప్రత్యేకమయిన అలంకరణలతో ప్రత్యక్షమయింది ఆమె. అప్రత్యాశితమయిన సౌందర్య సందర్శనానందంలో లీనమయిన నాకు, మా ఆవిడ దుఃఖం అంకుశ ప్రాయమయి, నిజప్రపంచంలోకి వచ్చాను. ఆమె ఎక్కువసేపు నాకు కనిపించదని తెలుసు. ఆ మూగసంభాషణలు యింకెంతో కాలం సాగవనీ తెలుసు. అయినా మా ఆవిడని దాటిపోయేదెలా? విసుగేసింది, దుఃఖం వచ్చింది. చటుక్కున లేచి మా ఆవిడ ముందుకి వచ్చాను. "ఏమిటి నీ బాధ?" అని అడిగాను. చెప్పదు. పైగా నన్ను చూసి మరింత భోరుమంది. ఆ క్షణంలో ఆమెను చూసి నా గుండె నీరయింది. కరచరణాలు ఆడలేదు. ఇక నా ఏకాంతము, నా రహస్యం ఎంతో కాలం దాగదని గ్రహించాను. ఇక నిస్సహాయుడనయాను. మా ఆవిడ బుజం పట్టుకొని కిటికీ దగ్గరికి తీసుకొచ్చాను.

"మీ రెవరినో చూస్తున్నారు. మీ యిద్దరి మధ్యా ఈ రాయబారాల్ని గమనిస్తూనే ఉన్నాను. నేను చచ్చినా ఆమె ముఖం చూడను – చూడను గాక చూడను" అని కేకలు వేస్తోంది మా ఆవిడ ... వెంటనే నోరుమూశాను. తలెత్తి ఆమెను చూపించాను. అంతే. చూస్తూనే మా ఆవిడ నిర్ఘాంత పోయింది. ఆ కళ్ళలో విస్మయం, ఆశ్చర్యం ఏమని చెప్పను? – అయినా నమ్మకం చాలనట్టుంది – లేదా నేను మభ్యపెడుతున్నాననుకొంది గావును – "నన్ను మోసం చెయ్యబోకండి" అంది కాస్త ఆగి.

"లేదు లేదు," అన్నాను విశ్వాసంతో. "అటు చూడు. రోజూ నేను చూసేది ఆమెనే – ఆమె ఎవరను కొన్నావు?"

"ఎవరు?" అంది అర్థం కాక.

"సంధ్య – ప్రతిరోజూ పడమటి ఆకాశాన్ని వెలిగించే పచ్చటి పెద్ద ముత్తయిదువ – సంధ్యా దేవి. ఆ పెదవుల మీద కెందామరలు చూడు. చెక్కిళ్ళలో ఎరుపు చూడు. ఆమె నిత్యయౌవని. ఆమె సౌందర్యానికి ఎవరు మూర్ఛపోరు!"

నా ధోరణికి మా ఆవిడ ఒక్కటే నవ్వు.

ఇంతలో దీపాలు వెలిగించారు.

సంధ్య ముఖం జేగురవుతోంది.

మా ఆవిడ మంగళసూత్రం కళ్లకద్దుకొని తృప్తిగా నా కళ్ళలోకి చూసి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది – సంధ్యనీ నన్నూ ఏకాంతంలో వదిలేసి.